

vedrører Mænd lige saavel som Kvinder, og for at modvirke, at denne Frygt skal afholde Nogen fra at ty til Hospitalshjælp, er det nødvendigt, at det gøres muligt, at Foll kunne faae saadan, uden at det derfor bliver kundgjort for Alle og Enhver, hvad Sygdom de lide af. Som bekjendt kunne Kvinder ligge hemmeligt og føde paa Fødselsstiftelsen, og paa lignende Maade maatte, naar man alvorlig vil, en Hemmeligholdelse kunne gennemføres paa de almindelige Sygehuse.

Det er selvfølgelig ikke nødvendigt af den Grund at skaffe alle de paagjældende Patienter Gneværelser, da man jo ikke kan se paa en Patient, hverken hvad han hedder, eller hvad han feiler, og det saaledes ikke i disse Henseender kan skade en venerisk Patient at ligge i Stue sammen med Andre; Hovedsagen er, at det under Straf paabehydes Sygehuspersonalet at lade være at aabenbare Noget som helst om deslige Patienter enten indenfor eller udenfor Sygehuset.

Af Hensyn til Hemmeligholdelsen er der Intet til Hinder for, at de heromhandlede Patienter behandles af særlige Læger og i særlige Servicer paa Sygehuset, naar saadant ønskes for Sygdomsbehandlingens Skyld, da ingen Udenforstaaende kan se, til hvilken Læge en Kursgænde agter at henvende sig, eller til hvilken Service han vil blive henvist, og hvad der i saa Henseende foregaar indenfor Sygehusets Mure, maa kunne holdes skjult for Udenforværende. Men det er urimeligt at stille det Krav til Mennesker, at de frivilligt skulle indfinde sig i et kun for venerisk Sygdom bestemt Sygehus, og det er baade inhumant og demoraliserende at tvinge Nogen ind paa et slikt Sygehus. Intet Hensyn hentet fra Lægebehandlingens eller Hygieinens Krav kan berettige til at tvinge Mennesker til offentligt at erklære sig lidende af venerisk Sygdom, og det er et kjendtegnende Træk, at Specialhospitalet for venerisk Sygdom i Kjøbenhavn kun er bestemt for Kvinder, medens man ikke har turdet vove at byde Mændene noget Saadant. Lovgivningen bør drage sær-

lig Omsorg for, at Hospitalet ikke gøres til Bessjæmmelsesanstalter, Tvangsanstalter eller Fængsler, men at de, forsaavidt de ere offentlige, ere rent humane (menneskekjærlige) Anstalter, der virke uden Brug af Tvang og Straf.

Efter hvad Stadsphysikus Dr. Scheel har oplyst i hans i 1810 udgivne Skrift „Er Kjøbenhavn virkelig i overordentlig Grad smittet af den veneriske Sygdom“, var der den Gang i det store wienfke Hospital og ligeledes i andre Hospitalet i Østerrigs store Stæder truffet Forholdsregler til, at de veneriske Patienter der kunde ligge affondrede og søge Helbredelse uden at opgive deres Navne eller at behøve at ræddes for at blive kjendt af Nogen (se Mouriers: Fortsatte Bemærkninger om Prostitutionslovgivningen, S. 34). — I det af den italienske Regjering den 29de Marts 1888 udsærdigede Reglement vedrørende Forebyggelse af og Behandling af Syfilis — der er foranlediget ved, at en lgl. Anordning af samme Dagtal har affkaffet den offentlige Prostitution med Alt, hvad dertil hører, i Italien — hedder det i Artikel 2: I Stedet for de nuværende Syfilishospitalet (syfilocomes) vil der være at oprette Afdelinger særlig bestemte for Hudsygdomme og Syfilis (dermo-syfilopathiske Afdelinger) i de civile Hospitalet, som ikke for Tiden have saadanne. Disse særlige Afdelinger skulle have den Størrelse, som Hyppigheden af syfilitiske Sygdomme paa Stedet udkræver. — Artikel 3: I Stedet for de nuværende Sundhedskontorer skal der dannes offentlige Konsultationsanstalter i de Kommuner, hvor saadanne savnes, og overalt hvor de nu eksisterende ikke kunne anses tilstrækkelige. I disse Anstalter skulle Konsultationer gives betalingsfrit, og der skal ydes enhver mulig Vættelse med Hensyn til Behandlingen af syfilitiske og veneriske Sygdomme; de skulle holdes aabne paa særlige Dage og Timer, henholdsvis for Mænd og for Kvinder og Børn. Der skal træffes de nødvendige Forholdsregler til, at man kan komme uset til disse Anstalter, som dog skulle være bekjendte for Almenheden. — Ar-